
ALS DE WINTER KOMT.

NOG is 't maar September, en nu hebben we nog onze bloeiende planten, onze sterke en warm-kleurige herfsbloemen, maar we zien wel hoe hier en daar een blad gaan bruinen, en weten dat ze straks gaan verdorren, en dat het dan winter wordt.

Als de dagen zoo korter gaan worden, kan 't ons dan niet onverwachts bevangen: een angst om die grijze grot van den donkeren winter binnen te gaan, die aan haar kille wanden geen vriendelijk kleurtje van bloemen heeft lichten. 't Kan bij ons zoo troosteloos zijn in die mistige grauwe dagen! — 't Kan het zijn, maar het hoeft niet, want de winter is niet somber voor wie er het licht weet te vinden. En er bestaat zoo'n prettig middel tegen die pessimistische stemming van de donkere dagen voor Kerstmis.

Als fakkel op den winterschen tocht neem je mee een paar simpele bollen, van crocusjes, tulpen, of van hyacinten, of mooie fiere narcissen. Die droge bruine bollen zet je nu, in September of begin October in een bakje, een bloempotje of een drijfschaal, wat je maar hebt, gevuld met bollen-aarde of met aarde met zand gemengd. Dat zet je neer op een donkere plek,

en betrap je jezelf een keer op zoo'n grauwe na-herfststemming, dan duik je in de kelder of je kruipt bij den donkeren hoek van de kast waar ze hun plaatsje hebben, en je geeft ze net zoo veel water, dat de aarde niet verdroogt. Tien tegen één, dat je er vroolijk vandaan komt, want elken keer zie je de kleine bolle-puntjes wat dikker en hooger boven de aarde uit. En tegen het einde van November, juist als je denken gaat: „nu is de natuur dood, nu is er geen licht en geen kleur meer in,” dan haal je je bollen te voorschijn en brengt ze in 't licht, liefst daar waar ze elk spaarzaam zonnestraaltje vangen. Dan geef je ze ook wat meer water, en dankbaar voor dat beetje licht en vocht gaan de witte spitsen zwellen en groen worden, de blaadjes buigen er uit, en de bloemscheede werkt zich naar boven. Dan op een mooien, zonnigen dag (eind December bloeien al sommige tulpjes, en op 't allerongunstigst heb je in de kamer je crocussen toch zéker begin Februari in bloei) dan komen de bloemen eruit breken en — we hebben het voorjaar gehaald!

Als de winter komt, is de lente immers niet verre?

WAT JE VAN OUDE DINGEN MAKEN KUNT.

UIT iets ouds iets nieuws te maken, is dat niet eenig? Je hebt een oude jurk, die je verveelt, maar waarvan de stof nog goed is. Je geeft 'm een verfbadje, garneert 'm opnieuw, met wat restjes wol of zij, een kraagje of een lintje dat je nog hadt; en je draagt 't oude ding „als nieuw” nog fijn 'n tijdje door. Zoo zijn er zoo veel van die dingen te bedenken, waar je op alle manieren plezier van hebt. Je zet je fantasie aan 't werk en bent genoeglijk bezig; en achteraf heb je de voldoening dat je met kleine middelen gezelligheid in je omgeving hebt gebracht.

Het is mijn bedoeling, jullie op dit gebied eens wat aardige ideeetjes aan de hand te doen. Allereerst wil ik dan vertellen wat er te maken valt van een doodgewonen boerenzakdoek. Kijk maar eens naar de mooie bloem- of pompadourfiguren die erop gedrukt staan, daar valt best wat van te maken. Maar hoe?

Je piekert wel eens, wat je Moeder zult geven met haar verjaardag. Het zijden kleed op 't salontafeltje is versleten. Daar moet dus een nieuw komen. Maar die dingetjes met 'n borduurpatroon bedrukt, die je in handwerk winkels kunt koopen, nee, die zijn toch wat duur. En als de prijs meevalt, dan is misschien het patroon weer niet naar je smaak. In ieder geval laat zoo'n handwerk dat den weg vanzelf wijst, zoo weinig aan je eigen initiatief over. Een eigen ontwerp op een lap zij, fluweel of laken te brengen, dat is monniken- of, in dit geval: nonnetjeswerk.

En nu zijn we waar we wezen moeten: we gebruiken den zakdoek als patroon, rijgen 'm op den lap vast, borduren de lijnen na, waarbij we natuurlijk den te bewerken lap meepakken, en knippen weg wat we niet noodig hebben. Met een paar kleuren zij in verschillende dikte maakt

het kunstproduct een rijken indruk en past heel goed in een keurig salon.

Wat je nog meer noodig hebt dan het materiaal? Veel fantasie en ruim den tijd. Hoe meer fantasie, hoe meer tijd, zou ik zeggen. Want je begint met een eenvoudig patroon, waarbij je alleen maar langs groote lijnen hoeft te knippen. Dan krijg je er plezier in en je maakt hier nog een randje, daar een rij knoopjes. En als je fantasie je heel ver voert, is er van den oorspronkelijken zakdoek niets meer te zien en je hebt mooie, dik-op geborduurde bloemen of pompadour-figuren op het effen fond van het kleet.

Aan de hand van een voorbeeld zal ik probeeren het duidelijk te maken. Misschien is er wel een van de lezeressen die tijd en fantasie genoeg heeft om het met een mooi kleetje van zij of fijn linnen, of een fluweelen kussen te wagen. Maar denk erom, het is een echt priegelwerkje als je er een beetje op in gaat.

De teekening stelt een hoek van een rooden zakdoek voor, waarvan we de bloem eens zullen bewerken. Het wit eromheen moet den verschoten ondergrond beteekenen, dien we maar liever zullen wegknippen. Maar om gerafel te

voorkomen, rijgen we eerst de bloem rondom vast, even binnen den omtrek, knippen dan even daarbuiten af en slaan in.

Het vastmaken kan dan samengaan met het werken van den buitensten steek. Hiervoor is heel geschikt een dikke witte draad parelgaren of 'n dubbele draad flos-zij, die we met een dunne goudgele vastleggen. Zoo ontstaat een soort parelrandje, dat we op alle dergelijke plaatsen kunnen aanbrengen. De zwart omranding werken we op met een wijde festonsteek of een steelsteek met telkens een knoopje.

Het schulpvormige witte gedeelte tusschen rood (hier: grijs) en zwart inspireert tot een schulpfeston en waar het wit het rood omsluit, zal een frivolité-randje heel aardig staan. Wie dat niet kan, blijft maar bij de festonnetjes.

Zoo kun je van allerlei bedenken. Natuurlijk komen de platte steek en de tak- en flanelsteken ook vaak van pas. Het hangt er maar van af, welke gedeelten je wilt bedekken, omdat de kleur verschoten is of niet bij het fond van 't kleet past. Want dat hoeft natuurlijk niet bij rood te blijven. Wit, zwart, groen of blauw gaan ook uitstekend, mits je maar rekening houdt met wat er van de zakdoekkleuren nog te zien komt.

Ik zou zeggen: begin eens met een nieuwen zakdoek, waarvan je maar weinig hoeft te bedekken of weg te knippen. Krijg je er dan plezier in, dan neem je weer een moeilijker geval onder handen. Als het lukt, wordt het een héél mooi kleet, dat bovendien sterk genoeg is om er meer mee te doen dan ernaar te kijken, als je tenminste waschecht en degelijk materiaal neemt. Zet je fantasie maar aan 't werk! Voor den volgende keer heb ik iets eenvoudigers in petto. Zorg maar vast dat je een verzameling stevige lappen hebt. Gooi niets van dien aard weg, maar bewaar het met kamfer tegen de gaande en de komende mot. Het kan te pas komen.

HERMIEN MANGER.

